

Bei og ikke kaste Stygge paa hinanden, men forøvrigt tie klogelig stille. Naar jeg holder mig til min første Udtalelse, at der maatte kunde være en Misforstaaelse hos det ærede Medlem, skal jeg gjentage, at jeg agter at stemme mod Flertallets Forslag under Nr. 7 a og c, og forøvrigt at stemme for Flertallets Forslag, og jeg ønsker, at Andre, som muligvis kunne staa mig nær, vilde gjøre det Samme. Jeg skal forøvrigt ikke forlænge Diskussionen, men jeg skal gjøre en Bemærkning ligeoverfor det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds (B. Holm: Det har jeg ikke sagt!) Jeg siger ikke, at det ærede Medlem har sagt det, men det kunde efter de saadane Udtalelser se ud, som om der kun var det at gjøre, fordi det bestandig er det, der kommer frem, hvad det koster, og hvilken Uleilighed man har dermed. Det er nu en grundig Bilsfarelse, og intet Medlem i Salen kan være i Tvivl om, at det endogsaa ikke er afgjort, om det er Hovedsagen eller den overveiende Del af vedkommende Egns Forretninger med Amtstuen navnlig af dem, der koste Nøie. Om enhver Matrikelattest, skal der jo spørges paa Amtstuen, med Hensyn til Afvikelsen ved Salg . . . (B. Holm: Det kan jo gjøres skriftlig!) Skriftlig? Jeg takker det ærede Medlem, fordi han har brugt det Ord, thi da behøver jeg kun at henholde mig til den høitærede Minister, at det er de Smaa, det vil gaa ud over. Det kunde se kjønt ud, hvis vi her i Thinget kunde faae slaaet fast, at enhver Husmand eller Indsidder behøvede kun at sætte sig ned ved sin — Skrivepult og skrive til vedkommende Amtstue og spørge, hvorledes han har at forholde sig. Nei, desværre saadan gaar det ikke til, det var rart, naar vi endda blot i hver By havde en Sognefoged eller et Sogneraadmedlem, som kunde gjøre det for ham, saa var endda Noget vundet, men saaledes ser det ikke ud, jeg vil ikke sige i Verden, men her i Landet. Jeg tror, at det med Nøie kan siges, at det vil komme til at gaa ud over de Smaa, hvis man nedlægger Amtstuerne og ikke sætter Andet istedet.

Tauber: Det forekommer mig, at man, hvad der er noget usædvanligt ved en 2den Behandling, er kommen meget dybt ind paa en Drøftelse af Lovforslagets Grundsetninger, men det er jo naturligt, at de lokale, jeg vil ikke sige Eidskaber, men Følleser, ere i stærk Bevægelse her, og der er fra den anden Side, ogsaa fra den høitærede Ministers, en meget stærk Attraa i Bevægelse efter at faae sig fremskillet som en Fremskidsmand og os som Reaktionere. Jeg vilde naturligvis ønske, at vi kunde komme til, at en-

hver Mand kunde slippe for at gaa to Skridt for at betale sin Skat, og naar der er Tale om at ordne dette Forhold paa en almindelig Maade for hele Landet, er det aldeles urigtigt at sige som saa: Ja, nu vilde vi kun sørge for, at de, som have havt to Skridt hidtil til Amtstuen, kunne beholde det, alle de Andre bryde vi os ikke om. Nei, mine Herrer, det kunde man naturligvis sige med større Nøie i Jernbanespørgsmaal, thi det er ikke muligt at lægge en Jernbane til hver Mand's Dør, men det er naturligvis heller ikke muligt at lægge Amtstuer ved hver Mand's Dør, og dog har man langt større Frihed i den Henseende, efter som Oprettelsen af Amtstuer er et langt mindre finantzielt Spørgsmaal end Anlæget af Jernbaner. Jeg skal give den meget ærede Minister den Anerkendelse, at han har bestræbt sig for at staffe Befolkningen en lettere Afgang til at modtage de Penge, de skulle have paa Amtstuerne, derimod er der ikke fra den høitærede Ministers Side stiftet noget væsentligt Skridt til at staffe Befolkningen en lettere Afgang til at blive af med de Penge, de skulle indbetale. Der er indført i den senere Tid siden 1870, og det er blevet fortsat af den nuværende høitærede Finantsminister, en saadan Ordning, at man omtrent hos alle Soldkasserne i Danmark kan faae de Beløb udbetalt, som man skal have udbetalt af Amtstuerne, og det kan i flere Kjøbstæder løbe op til et ikke ganste ubetydeligt Beløb. Det er mig meddelt, at f. Ex. Horsens, som maatte er vor største Kjøbstad uden Amtstue, kan det, som udbetales af Soldkassen, løbe op til 2—300,000 Kr. aarlig, men Indbetaling kan ikke finde Sted. Nu er der her Tale om, hvorledes Indbetalingen over hele Landet skal ordnes, og der have vi een af to Veie at gaa, enten at decentralisere saaledes, at man i Almindelighed lader enhver Egn faae sin Amtstue paa det Sted, hvor den har sit Midtpunkt, eller ogsaa gaa den Bei, som Lovgivningen hidtil er gaaet, at begrænse det til een for hver Amtsraads-kreds. Jeg skal ikke videre forfølge det Exempel, som den høitærede Minister, jeg kan gjerne sige, morede sig med at opstille, idet han sagde: hvad vilde Befolkningen og hvad vilde de Herrer sige, dersom der kun var een Amtstue i hele Danmark? Nu vel, det er jo ikke foreslaaet, og der er heller Ingen, som har ønsket det, det er en Løfte, der ikke er fremkommen. Den Løfte, der hidtil er fremkommen, er at have en Amtstue for ethvert Amt, og det kan ikke overses, at der er visse Dele af Amtet, som derved ville blive begunstige i meget høi Grad fremfor andre Dele af Amtet. Der fremkommer høist mærkelige Tilfælde, som allerede ere fremdragne af flere ærede Talere. Der er navnlig, at Søest, som ligger en Fjerdingvej fra Kolbing, betaler Stat i Ribe, og Nørresundby og den sydlige Del af Hjørring Amt og Hanherredene, som ligge endnu længere borte, i alt Fald Østerhanherred, betaler Stat i Hjør-